

Súd: Krajský súd Košice
Spisová značka: 3Co/94/2024
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118367958
Dátum vydania rozhodnutia: 02. 10. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Peter Tutko
ECLI: ECLI:SK:KSKE:2025:6118367958.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Košiciach v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Tutka a sudcov JUDr. Jany Dudíkovej a JUDr. Ľuboša Kunaya v spore žalobcu Slovenskej asociácie producentov v audiovizíi (SAPA), so sídlom v Bratislave, Grösslingova č. 32, zastúpeného Advokátskou kanceláriou LMH Legal, s.r.o., so sídlom v Modrej, Moyzesova č. 39 proti žalovanému S-Team, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Moyzesova č. 24, zastúpenému HUSAR AND PARTNERS S.R.O., so sídlom v A., B. C. XX, za účasti intervenienta LITA, autorská spoločnosť, so sídlom v Bratislave, Mozartova č. 9, zastúpeného JUDr. Dagmar Kubovičovou, advokátkou so sídlom v Bratislave, Námestie Biely kríž č. 3, o zaplatenie 1.177,20 eura s prísl., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Mestského súdu Košice zo dňa 14.12.2023 č.k. 12Ca/3/2019-1785 takto

rozhodol:

P o t v r d z u j e rozsudok.

N e p r i p ú ť a vstup Slovenského filmového ústavu, so sídlom v Bratislave, Grösslingova č. 32 ako intervenienta do konania.

Žalobca je povinný nahradiť žalovanému a intervenientovi trovy odvolacieho konania v celom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalobu zamietol a žalovanému priznal nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

2. Týmto rozsudkom rozhodol súd prvej inštancie o peňažnom nároku žalobcu titulom bezdôvodného obohatenia za neoprávnené použitie predmetov ochrany, ktoré žalobca spravuje na základe udeleného oprávnenia.

3. V rámci rozhodovania súd prvej inštancie mal za preukázané nasledujúce skutočnosti:

4. V konaní nebolo sporné a súd mal za preukázané, že rozhodnutím Ministerstva kultúry SR č.k. MK 1778/2016-232/8318 zo dňa 7.7.2016 ako orgánu vecne príslušného na konanie podľa ust. § 189 ods. 1 a 148 ods. 1 autorského zákona bolo žalobcovi udelené na dobu neurčitú oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv k audiovizuálnemu dielu a audiovizuálnemu záznamu, okrem iného v nasledovných odboroch kolektívnej správy práv:

b/ použitie audiovizuálneho diela jeho uvedením na verejnosti káblovou retransmisiou (t.j. podľa § 146 ods.2 písm.f/ autorského zákona),

o/ výber primeranej odmeny za káblovú retransmisiu audiovizuálneho záznamu, ktorý je originálom audiovizuálneho diela (t.j. podľa ust. § 146 ods.2 písm.d/ autorského zákona).

5. V konaní nebolo sporné ani postavenie žalovaného; ide o obchodnú spoločnosť, ktorá je a aj v rozhodnom čase bola držiteľom oprávnenia na káblovú retransmisiu na základe registrácie č. TKR/355, vydanéj Radou pre vysielanie a retransmisiu a prevádzkuje káblovú retransmisiu v územnom rozsahu Kysak, s počtom prípojok 249.

6. V konaní ďalej nebolo sporné, že žalobca listom zo dňa 21.10.2016 vyzval žalovaného na uzavretie hromadnej licenčnej zmluvy. Z pripojeného podacieho hárku súd zistil, že predmetný list žalobca podal na pošte dňa 23.10.2016. V konaní nebolo sporné, že sporové strany - žalobca ako organizácia kolektívnej správy a žalovaný ako používateľ, licenčnú zmluvu neuzavreli.

7. V konaní nebolo sporné, že Rozhodnutím Ministerstva kultúry SR č.k. MK 1587/2016-232/10421 zo dňa 18.8.2016 bolo organizácii kolektívnej správy LITA, autorská spoločnosť udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv k literárnemu, hudobnodramatickému, choreografickému, audiovizuálnemu a fotografickému dielu, dielu výtvarného umenia, architektonickému dielu a dielu úžitkového umenia okrem iných aj v nasledovnom odbore kolektívnej správy práv:

d) použitie audiovizuálneho diela jeho uvedením na verejnosti káblovou retransmisiou.

8. V konaní nebolo sporné, že Rozhodnutím Ministerstva kultúry SR č.k. MK 1586/2016-232/10422 zo dňa 18.8.2016 bolo organizácii kolektívnej správy SLOVGRAM, nezávislá spoločnosť výkonných umelcov a výrobcov zvukových a zvukovo-obrazových záznamov udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv k umeleckému výkonu, zvukovému záznamu, audiovizuálnemu záznamu a k vysielaniu okrem iných aj v nasledovnom odbore kolektívnej správy práv:

b) výber primeranej odmeny za použitie audiovizuálneho záznamu, ktorý je originálom audiovizuálneho diela káblovou retransmisiou.

9. V konaní ďalej nebolo sporné, že žalobca a OKS SLOVGRAM sa v zmysle ich spoločného Vyhlásenia zo dňa 12.12.2016 (č.l.30 spisu) dohodli, že SLOVGRAM bude zastupovať výrobcov hudobných audiovizuálnych záznamov (hudobné videoklipy) a žalobca bude zastupovať výrobcov audiovizuálnych záznamov audiovizuálnych diel ako sú filmy, seriály, dokumenty a pod. Ako to vyplýva z obsahu tejto dohody, uvedené dve organizácie kolektívnej správy pristúpili k tejto dohode s poukazom na to, že im bolo udelené oprávnenie v rovnakom odbore povinnej kolektívnej správy. V závere dohody (vyhlásenia) sa uvádza, že „každá z týchto organizácií bude zastupovať iných výrobcov audiovizuálnych záznamov, preto sú používatelia resp. prevádzkovatelia retransmisie povinní uhrádzať primerané odmeny za použitie audiovizuálnych záznamov v káblovej retransmisii obom vyššie uvedeným organizáciám“.

10. V konaní ďalej nebolo sporné, že žalovaný uzatvoril dňa 30.6.2017 dohodu o urovaní so štyrmi organizáciami kolektívnej správy SOZA, LITA, OZIS a SLOVGRAM, v ktorej sa konštatuje, že žalovaný ako prevádzkovateľ v rozhodnom období od 1.1.2016 do 30.6.2017 používal prostredníctvom káblovej retransmisie predmety ochrany, ku ktorým vyššie uvedené organizácie kolektívnej správy spravujú majetkové práva v zmysle oprávnenia na výkon kolektívnej správy majetkových práv autorov a iných nositeľov práv podľa autorského zákona udeleného Ministerstvom kultúry SR.

11. Predmetom urovnania boli nároky týchto organizácií kolektívnej správy vyplývajúce najmä z práva na vydanie bezdôvodného obohatenia, na náhradu škody, na náhradu nemajetkovej ujmy, na zaplatenie licenčnej odmeny, na zaplatenie primeranej odmeny, príslušenstvo peňažných pohľadávok.

12. Sporné práva urovnali účastníci dohody tak, že sa žalovaný ako prevádzkovateľ káblovej retransmisie zaviazal zaplatiť im spoločnú odmenu ako násobok počtu kalendárnych mesiacov rozhodného obdobia a priemeru celkového počtu prípojok konkrétnou sadzbou za jednu prípojku a to na bankový účet OKS SOZA (dohodnuté platobné miesto pre účely zaplatenia spoločnej odmeny vo vzťahu ku všetkým organizáciám kolektívnej správy) s tým, že zaplatením spoločnej odmeny sú vysporiadané všetky práva vyplývajúce z káblovej retransmisie všetkých predmetov ochrany, ku ktorým OKS na základe uzatvorených zmlúv alebo na základe zákona (§ 147 ods. 1 autorského zákona) spravujú majetkové práva.

13. V konaní ďalej nebolo sporné, že žalovaný ako používateľ a štyri organizácie kolektívnej správy SOZA, LITA, OZIS a SLOVGRAM uzatvorili dňa 30.6.2017 aj hromadnú licenčnú zmluvu a hromadnú zmluvu o primeranej odmene.

14. Z obsahu tejto zmluvy je zrejmé, že OKS LITA (ako aj OKS SOZA a OZIS) udelila žalovanému súhlas (licenciu) na použitie všetkých audiovizuálnych diel, ku ktorým spravuje autorské majetkové práva a to na ich použitie káblovou retransmisiou, vrátane nezastupovaných nositeľov práv (článok III).

15. V zmluve sa konštatuje, že žalovaný ako prevádzkovateľ uskutočňuje káblovú retransmisiu zaznamenaných umeleckých výkonov, zvukových záznamov a audiovizuálnych záznamov na území SR v neobmedzenom vecnom rozsahu, pričom za ich použitie sa zaväzuje uhradiť primeranú odmenu podľa článku V zmluvy v prospech OKS OZIS a SLOVGRAM (článok IV).

16. Podľa článku V zmluvy sa žalovaný zaviazal zaplatiť za káblovú retransmisiu všetkých predmetov ochrany spoločnú odmenu, zahŕňajúcu licenčné odmeny a primerané odmeny spolu vo výške 0,2575 EUR za každý začatý mesiac trvania zmluvy a každú prípojku, pozostávajúcu z licenčnej odmeny (SOZA, LITA) vo výške 0,1751 EUR a z primeranej odmeny (OZIS, SLOVGRAM) vo výške 0,0824 EUR a to na bankový účet OKS SOZA (dohodnuté platobné miesto pre účely zaplataenia spoločnej odmeny vo vzťahu ku všetkým organizáciám kolektívnej správy) s tým, že zaplatením spoločnej odmeny sú vysporiadané všetky práva vyplývajúce z káblovej retransmisie všetkých predmetov ochrany, ku ktorým OKS na základe uzatvorených zmlúv alebo na základe zákona (§ 147 ods. 1 autorského zákona) spravujú majetkové práva.

17. Zmluva bola uzatvorená s účinnosťou od 1.7.2017 na dobu určitú do 31.3.2022 (článok VII).

18. V konaní ďalej nebolo sporné a súd mal na základe faktúr a výpisov z účtu za preukázané, že žalovaný na základe faktúr, vystavených OKS SOZA (dohodnuté platobné miesto pre účely zaplataenia vo vzťahu ku všetkým organizáciám kolektívnej správy v zmysle dohody o urovnaní a hromadnej licenčnej zmluvy) zaplatil na účet tejto organizácie kolektívnej správy dňa 26.7.2017 a dňa 8.8.2017 spolu sumu 2.444,90 EUR za nároky, ktoré boli predmetom dohody o urovnaní (t.j. za obdobie od 1.1.2016 do 30.6.2017) a dňa 15.11.2017, 16.2.2018, 18.5.2018, 27.7.2018 a 6.11.2018 zaplatil spolu sumu 1.851,69 EUR za nároky, ktoré boli predmetom hromadnej licenčnej zmluvy (t.j. za obdobie od 1.7.2017 do 31.10.2018).

19. Z listu OKS SLOVGRAM zo dňa 18.3.2021, adresovaného žalobcovi súd zistil, že OKS SLOVGRAM v ňom deklarovala, že na základe dohody o urovnaní a hromadnej licenčnej zmluvy zo dňa 17.7.2017 jej neboli vyplatené žiadne úhrady nad rámec spoločného vyhlásenia (dohody) so žalobcom zo dňa 12.12.2016 a teda, vybrala úhrady výlučne za použitie hudobných audiovizuálnych záznamov.

20. Súd bol toho názoru, že organizácia kolektívnej správy je v súlade s § 169 ods. 4 autorského zákona nielen oprávnená, ale aj povinná domáhať sa vo vlastnom mene v prospech nositeľov práv nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia.

21. Žalobcu považoval za vecne aktívne legitimovaného v spore majúc za to, že otázka zastupovania nositeľov práv v danom odbore kolektívnej správy práv bola otázka, ktorá bola vyriešená v správnom konaní o udelenie oprávnenia, o ktorom rozhodlo Ministerstvo kultúry SR ako príslušný orgán v súlade s autorským zákonom.

22. Vo vzťahu k vecne pasívnej legitimácii žalovaného mal súd za preukázané, že žalovaný bol v rozhodnom období používateľom predmetov ochrany spravovaných žalobcov prostredníctvom káblovej retransmisie. Uvedenú skutočnosť mal za preukázanú z dohody o urovnaní, uzatvorenej medzi žalovaným a štyrmi organizáciami kolektívnej správy (SOZA, LITA, OZIS a SLOVGRAM) zo dňa 30.6.2017, v ktorej sa konštatovalo, že žalovaný ako prevádzkovateľ v rozhodnom období od 1.11.2016 do 30.6.2017 bol používateľom prostredníctvom káblovej retransmisie predmetov ochrany. Povinnosťou žalovaného preto bolo v konaní preukázať, že má splnené povinnosti voči všetkým nositeľom práv, resp. voči žalobcovi ako príslušnej organizácii kolektívnej správy spravujúcej príslušné predmety ochrany.

23. Podľa názoru súdu spornou v konaní bola otázka, či môže byť nárok žalobcu dôvodný vzhľadom k prekryvaniu oprávnení medzi žalobcom a ďalšími dvoma organizáciami kolektívnej správy a najmä vzhľadom na to, že žalovaný s týmito dvoma organizáciami uzatvoril dohodu o urovnaní a hromadnú licenčnú zmluvu, ktoré sa týkajú nárokov za rozhodné obdobie.

24. Súd po preskúmaní obsahu dohody o urovaní a hromadnej licenčnej zmluvy uzatvorenej medzi žalovaným a ďalšími organizáciami kolektívnej správy dospel k záveru, že nárok žalobcu v tej časti, v ktorej bol uplatnený titulom bezdôvodného obohatenia za použitia audiovizuálnych diel, ich uvedením na verejnosti káblov retransmisie, je nedôvodný. Riešenie takejto situácie prekryvania v odboroch povinnej kolektívnej správy práv, ktoré dávalo (nezastupovanému) nositeľovi práv možnosť výberu, ktorú z týchto organizácií považuje za svojho správcu. Právna úprava účinná v rozhodnom čase teda umožňovala, aby si nezastupovaných nositeľov práv vysporiadal používateľ s jednou z oprávnených OKS podľa vlastného výberu – vychádzajúc z princípu podľa ust. § 19 ods. 3 autorského zákona, že každý autor (nositeľ práv) má právo na jednu odmenu za použitie predmetu ochrany.

25. Z obsahu dohody o urovaní uzatvorenej medzi žalovaným ako používateľom a štyrmi OKS, vrátane OKS LITA dňa 30.6.2017 je zrejmé, že predmetom dohody bolo vysporiadanie práv z používania predmetov ochrany, okrem iných aj v odbore povinnej kolektívnej správy, t.j. použitia audiovizuálneho diela, jeho uvedenie na verejnosti vrátane káblvej retransmisie a to za rozhodné obdobie od 1.1.2016 do 30.6.2017. Išlo najmä o právo na vydanie bezdôvodného obohatenia, právo na náhradu škody, právo na náhradu nemajetkovej ujmy, právo na zaplatenie licenčnej dohody, právo na zaplatenie primeranej odmeny, príslušenstvo peňažných pohľadávok vyššie uvedených vyššie. Sporné práva urovnali účastníci dohody tak, že sa žalovaný ako prevádzkovateľ káblvej retransmisie zaviazal zaplatiť spoločnú odmenu ako násobok počtu kalendárnych mesiacov rozhodného obdobia a priemeru celkového počtu prípojok konkrétnou sadzbou za jednu prípojku na bankový účet s tým, že zaplatením spoločnej odmeny sú vysporiadané všetky práva vyplývajúce z káblvej retransmisie všetkých predmetov ochrany.

26. Z obsahu hromadnej licenčnej zmluvy a hromadnej zmluvy o primeranej odmene uzatvorenej medzi žalovaným ako používateľom a OKS SOZA, LITA, OZIS a SLOVGRAM zo dňa 30.6.2017 je zrejmé, že OKS LITA udelila žalovanému súhlas (licenciu) na použitie všetkých audiovizuálnych diel, ku ktorým spravuje autorské majetkové práva a to na ich použitie káblvou retransmisiou, vrátane nezastupovaných nositeľov práv. Žalovaný sa zaviazal zaplatiť OKS za káblvú retransmisiu všetkých predmetov ochrany spoločnú odmenu, zahŕňajúcu licenčné odmeny a primerané odmeny spolu vo výške 0,2575 eura za každý začatý mesiac trvania zmluvy a každú prípojku, pozostávajúcu z licenčnej odmeny (SOZA, LITA) vo výške 0,1751 eura a z primeranej odmeny (OZIS, SLOVGRAM) vo výške 0,0824 eura. Zmluva bola uzatvorená s účinnosťou od 1.7.2017 na dobu určitú do 31.3.2022.

27. Z obsahu vyššie uvedených dohôd je zároveň zrejmé, že sa týkajú rozhodného obdobia, ktoré bolo predmetom žaloby (1.11.2016 - 31.10.2018), pričom z predložených faktúr, vystavených OKS SOZA (dohodnuté platobné miesto pre účely zaplatenia vo vzťahu ku všetkým organizáciám kolektívnej správy v zmysle dohody o urovaní a hromadnej licenčnej zmluvy) mal súd za preukázané, že žalovaný zaplatil na účet tejto organizácie kolektívnej správy dňa 26.7.2017 a dňa 8.8.2017 spolu sumu 2.444,90 eura za nároky, ktoré boli predmetom dohody o urovaní (t.j. za obdobie od 1.1.2016 do 30.6.2017) a dňa 15.11.2017, 16.2.2018, 18.5.2018, 27.7.2018 a 6.11.2018 zaplatil spolu sumu 1.851,69 eura za nároky, ktoré boli predmetom hromadnej licenčnej zmluvy (t.j. za obdobie od 1.7.2017 do 31.10.2018).

28. Zhrnúc vyššie uvedené súd uzavrel, že žalovaný (používateľ) podľa vlastného výberu uzatvorením dohody o urovaní a hromadnej licenčnej zmluvy s OKS LITA ako s jednou z dvoch (rovnako) oprávnených organizácií, vysporiadal svoje povinnosti, vyplývajúce so zákona. Preto nárok žalobcu uplatnený titulom vydania bezdôvodného obohatenia za použitie audiovizuálnych diel ich uvedením na verejnosti káblvou retransmisiou nemôže byť dôvodný. Žalovaný teda nie je povinný opätovne uspokojiť predmetný nárok vo vzťahu k žalobcovi.

29. Ako už súd uviedol vyššie, z obsahu vyššie uvedených dohôd je pritom zrejmé, že sa týkajú rozhodného obdobia, ktoré bolo predmetom žaloby (1.11.2016 - 31.10.2018), pričom z predložených faktúr, vystavených OKS SOZA (dohodnuté platobné miesto pre účely zaplatenia vo vzťahu ku všetkým organizáciám kolektívnej správy v zmysle dohody o urovaní a hromadnej licenčnej zmluvy) mal súd za preukázané, že žalovaný zaplatil na účet tejto organizácie kolektívnej správy dňa 26.7.2017 a dňa 8.8.2017 spolu sumu 2.444,90 eura za nároky, ktoré boli predmetom dohody o urovaní (t.j. za obdobie od 1.1.2016 do 30.6.2017) a dňa 15.11.2017, 16.2.2018, 18.5.2018, 27.7.2018 a 6.11.2018 zaplatil spolu

sumu 1.851,69 eura za nároky, ktoré boli predmetom hromadnej licenčnej zmluvy (t.j. za obdobie od 1.7.2017 do 31.10.2018).

30. Výrok o trovách konania odôvodnil s poukazom na ust. § 255 ods. 1 C.s.p. a úspešnému žalovanému priznal náhradu trov konania v rozsahu 100%.

31. Proti tomuto rozsudku podal včas odvolanie žalobca. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

32. Žalobca v odvolaní zhrnul svoju argumentáciu v priebehu sporu a vyjadriac nesúhlas s rozsudkom a závermi súdu v jeho odôvodnení, súdu prvej inštancie žalobca vytkol, že postupoval v rozpore s princípom legality v občianskom konaní (článok 16 ods. 1 C.s.p.), lebo nepostupoval v súlade s procesnými predpismi (C.s.p.) a hmotnoprávnymi predpismi (AZ, OZ), nerozhodol v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou, za ktoré žalobca označil nález Ústavného súdu SR II. ÚS 101/2011, kde bol podaný názor na záväznosť platného sadzovníka odmien a rozhodnutie NS SR sp. zn. 5Cdo/114/2012, v ktorom bol prezentovaný názor o povinnosti používateľa uzavrieť licenčnú zmluvu s každou organizáciou kolektívnej správy, ktorej bolo vydané oprávnenie v príslušnom odbore. Namietol, že prvoinštančný súd v rozhodnutí neposkytol ochranu právam a právom chráneným záujmom výrobcov audiovizuálnych diel/záznamov, ktorých práva sú komplexne upravené v 3. časti tretej hlavy AZ a neposkytol ochranu žalobcovi ako organizácii kolektívnej správy práv, ktorej právne postavenie a činnosť je komplexne upravená v 5. časti AZ. Naproti tomu súd poskytol ochranu porušovateľovi - žalovanému neoprávnenému používateľovi, hoci podľa názoru žalobcu žalovaný skutkové tvrdenia o vysporiadaní všetkých práv z retransmisie nepreukázal, nakoľko to nevyplýva z obsahu Dohody o urovaní a Hromadnej licenčnej zmluvy.

33. Namietal, že konanie trpí viacerými vadami: zmätočný a nezákonný procesný postup a nevykonanie potrebného dokazovania, nesprávne zistenie skutkového stavu a nevysporiadanie sa s nárokmi tvoriacimi predmet konania - bezdôvodné obohatenie podľa § 169 ods. 4 písm. b) v spojení s § 442a ods. 2 OZ, nesprávne právne posúdenie, neaplikovanie relevantných ustanovení vzťahujúcich sa na vec a popretie zmyslu a účelu autorskoprávnej ochrany.

34. Rozsudok označil žalobca za svojvoľný a arbitrárny, odôvodnenie rozsudku za nespĺňajúce kvalitatívne požiadavky na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. V tejto súvislosti súdu vytkol, že sa nevysporiadal s otázkou zákonnej povinnosti žalobcu uplatňovať nárok na bezdôvodné obohatenie, domáhať sa vo vlastnom mene v prospech nositeľov práv podľa § 169 ods. 4 písm. b) AZ, keďže žalovaný v rozhodnom období vykonával retransmisiu bez toho, aby uzavrel so žalobcom ako príslušnou organizáciou kolektívnej správy hromadnú licenčnú zmluvu a zmluvu o primeranej odmene, či uhradil odmenu a primeranú odmenu za žalované obdobie. Súd svojím rozhodnutím porušil legitímne očakávanie žalobcu, ktorého súčasťou je právna istota nositeľov práv zastupovaných žalobcom. Svojvoľnosť a arbitrárnosť rozsudku prvoinštančného súdu je podľa názoru žalobcu v jeho neudržateľnom skutkovom a právnom rozpore s právom EÚ najmä Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2014/26/EÚ z 26.2.2014 o kolektívnej správe autorských práv a práv súvisiacich s autorským právom a o poskytovaní multiteritoriálnych licencií na práva na hudobné diela na online využívanie na vnútornom trhu (ďalej len Smernica 2014/26/EÚ), Smernicou Európskeho parlamentu a Rady 2004/48/ES zo dňa 29.4.2004 o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva (ďalej len Smernica 2004/48/ES), Smernicou Rady 93/83/EHS z 27.9.1993 o koordinácii určitých pravidiel týkajúcich sa autorského práva a príbuzných práv pri satelitnom vysielaní a káblovej retransmisii, ktoré boli transponované spolu s ďalšími smernicami do Autorského zákona. Autorský zákon nebol prvoinštančným súdom aplikovaný podľa zásady prednosti, tzv. eurokomformným výkladom v súlade so zmyslom a účelom Autorského zákona a vyššie uvedených Smerníc. Akcentoval, že žalobca nemôže preukazovať veci, ku ktorým nemá prístup alebo možnosti na ich zistenie a nemožno ich preukázať inak, t.j. preukazovať, čo žalovaný šíril/nešíril v rozhodnom období, resp. retransmitoval, pričom poukázal na čl. 6 Smernice EP a Rady č. 2014/48/ES o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva, ktorá súdom členských štátov priznáva napr. oprávnenie nariadiť údajným porušovateľom doklady, ktoré majú v držbe. Prvoinštančný súd odmietol riadne zistiť skutkový stav, pretože nevykonával dokazovanie skutočnosťami rozhodujúcimi pre posúdenie uplatneného nároku na zaplatenie bezdôvodného obohatenia, keď neaplikoval ani len podstatné hmotnoprávne ustanovenia zákona najmä § 163, § 165 ods. 10, § 169 ods. 1 a 2 AZ v spojení s § 442a a § 458a OZ.

35. Žalobca súdu vytkol tiež to, že sa nezaoberal ani vydaným oprávnením na tom základe, že toto bolo vydané na základe osobitného správneho konania Ministerstvom kultúry SR, v ktorom boli skúmané aj skutočnosti, ktoré súd považoval za preukázané (napr. zmluvy s členmi SAPA, Dohoda o spolupráci s AGICOA a podobne). Úvahu súdu o rozsahu zastúpenia a predmetov ochrany označil žalobca za v rozpore s platným právom a v konaní nebolo preukázané, že pri vydaní oprávnenia neboli splnené podmienky podľa § 148 ods. 3 písm. d) a e) AZ. Zdôraznil, že z ustanovení AZ a OZ nevyplýva povinnosť preukazovať žalobcom, ktoré konkrétne audiovizuálne diela a záznamy žalovaný v rozhodnom období šíril, resp. použil/mal použiť, pretože bezdôvodné obohatenie sa uplatňuje nielen pri porušení, ale aj ohrození práva duševného vlastníctva. Ohrozenie práv nositeľov práv z retransmisie nastalo momentom nepodpísania hromadnej licenčnej zmluvy žalovaného so žalobcom, a toto pokračovalo retransmisiou bez použitia predmetov ochrany na základe splnenia podmienok v § 169 ods. 9 a 10 AZ v lehotách a výške podľa platného a účinného sadzobníka odmien OKS.

36. Namietol, že súd na uplatnenie bezdôvodného obohatenia nositeľov práv, ktorými sú výrobcovia nesprávne aplikoval § 86 ods. 1 AZ, ktoré sa na výrobcu audiovizuálneho záznamu primerane nevzťahuje (v rozsudku absentuje § 123 AZ) a poskytol nesprávny výklad § 86 ods.1 AZ, ktoré upravuje právnu fikciu, že majetkové práva autorov k audiovizuálnemu dielu vykonáva výrobca a že ju vykonáva na základe toho, že získal písomný súhlas a dohodol sa s autorom na odmene za vytvorenie diela na odmene za každé jednotlivé použitie. Súd požadoval od žalobcu dokazovanie, ktoré je nemožné v rozpore so zmyslom a účelom zákona a v rozpore s nárokom, ktorý bol predmetom konania, t.j. nárok z bezdôvodného obohatenia. Podčiarkol, že žalovaný v rámci jeho podnikateľskej činnosti AVD, resp. AVZ nevysiedla, iba vykonáva ich technickú retransmisiu verejnosti prostredníctvom káblového systému, a preto rozhodujúcou skutočnosťou v súlade s § 27 AZ, § 165 ods. 10 v spojení s § 442a OZ je sadzba odmeny podľa sadzobníka žalobcu na káblovú prípojku (nie odmena za dielo), čo súd zmätočne a s nepochopením bližšie nevyhodnotil. Súdu vytkol, že opomenul právny význam Oprávnenia žalobcu z 18.8.2016, na základe ktorého vykonáva kolektívnu správu práv v konkrétnych udelených odboroch ako rozhodnej skutočnosti podstatnej pre rozhodnutie súdu. Súd podľa názoru žalobcu vydané Oprávnenie náležite neposúdil podľa § 194 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 205 C.s.p., hoci žalobca týmto listinným dôkazom preukázal aktívnu vecnú legitimáciu na uplatnenie nároku titulom vydania bezdôvodného obohatenia, pretože uvádza nasledovné odbory kolektívnej správy - použitie audiovizuálneho diela jeho uvedením na verejnosti retransmisiou a výber primeranej odmeny za káblovú retransmisiu audiovizuálneho záznamu, ktorý je originálom audiovizuálneho diela, ktorým Zopakoval, že Oprávnením je osvedčený aj rozsah zastupovaných práv a zastupovaných subjektov vyplývajúcich z textu odborov správy Oprávnenia, ktorým žalobca preukazuje oprávnenie zastupovať nositeľov práv v konkrétnych odboroch. Súdu vytkol, že uvedené Oprávnenie z 18.8.2016 súd neposúdil v medziach § 194 C.s.p., t.j. v súlade s princípom prejudiciality. Doplnil, že otázku aktívnej legitimácie prvoinštančný súd síce správne vyhodnotil, ale v rozpore s tým prijal následne právne neudržateľné závery, ktoré sú vzájomne rozporné a vylučujú sa. V tejto súvislosti akcentoval, že zo žiadneho ustanovenia AZ alebo iného hmotnoprávneho predpisu nevyplýva, že by okrem oprávnenia udeleného ministerstvom kultúry na výkon kolektívnej správy práv musel žalobca alebo akákoľvek iná organizácia kolektívnej správy v postavení žalobcu preukazovať, ku ktorým konkrétnym dielam vykonáva kolektívnu správu majetkových práv, ani že predmety ochrany by nemohli byť určené iba druhovo, že by musel žalobca alebo ktorákoľvek iná organizácia kolektívnej správy preukazovať žalovanému v konaní o vydaní bezdôvodného obohatenia použitie konkrétneho diela, keď práve používateľovi ukladá Autorský zákon v § 165 ods. 6 poskytnúť organizácii kolektívnej správy pravdivé a úplné informácie o použití predmetov ochrany, ktoré sú predmetom licenčnej, či inej zmluvy uvedenej v § 165 ods. 1 AZ, rovnako tak s poukazom na to, že sadzba odmeny a primeranej odmeny je v zmysle sadzobníka odmien žalobcu (rovnako tak intervenienta a ďalších OKS) uplatňovaná na káblovú prípojku, nie ako sadzba za šírenie konkrétneho audiovizuálneho diela/audiovizuálneho záznamu.

37. Naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods. 1 písm. e) C.s.p. žalobca videl v nevykonaní dokazovania: webstránkou žalobcu alebo jednotlivých nositeľov práv napr. webovou stránkou SFÚ, výsluchom žalovaného, stanoviskom MK SR zo 6.12.2016, Zmluvou o spolupráci pri vysporiadaní odmien autorom z 22.5.2020 a ani rozhodnutiami kauzálné príslušných odvolacích súdov KS BB a KS KE, ktorá rozhodovacia prax bola pritom priamo aplikovateľná aj na toto konanie, ktoré je po skutkovej a právnej stránke takmer totožné.

38. Naplnenie odvolacieho dôvodu podľa § 365 ods.1 písm. f) a h) C.s.p. žalobca odôvodnil námietkou, že súd neaplikoval podstatné ustanovenia Autorského zákona (§ 151 ods. 6 a 7, § 165 ods. 9 a 10) a rozsudok je nepresvedčivý, nezaoberajúci sa podstatnými skutkovými a právnymi argumentmi žalobcu. Vyjadril nesúhlas s odôvodnením v bodoch 112, 125, 128, 129, 132, 137, 147, a 149 rozsudku a najmä akcentoval, že nad rámec svojej dôkaznej povinnosti predložil viac ako 30 zmlúv s domácimi nositeľmi práv, s ktorými sa súd nevysporiadal, ako aj viaceré nahlášky výrobcov AVZ, z ktorých vyplývalo, kedy a na akej TV stanici, ktoré žalovaný len ďalej retransmisuje, boli vysielané konkrétne audiovizuálne diela, a ktoré súd racionálne nevyhodnotil, iba použil účelové argumenty žalovaného. Taktiež súdu vytkol, že sa stotožnil s argumentáciou žalovaného, napriek tomu, že dlhoročná spolupráca žalobcu s najväčšou zahraničnou OKS AGICOA nemohla byť a nemala byť čím sporná, navyiac, ak žalobca sám je jej riadnym členom, čo vyplýva z verejne dostupných zdrojov. Žalobca zhrnul princíp výkonu práv autorov producentom a podal výklad jednotlivých ustanovení, vrátane § 86 ods. 1 AZ. Opätovne zdôraznil, že nie je možné považovať nároky uplatňované žalobcom v tomto konaní za vysporiadané uzavretím Dohody o urovaní a hromadnej licenčnej zmluvy medzi žalovaným a inými organizáciami kolektívnej správy a zapltenie tam dohodnutých súm na základe vystavených faktúr, pričom poukázal na uznesenie KS KE z 29.4.2022 č.k. 11Co/351/2019-1074 a uznesenie KS KE z 31.10.2022 č.k. 11Co/49/2020-10736. Podľa názoru žalobcu sa prvoinštančný súd nechal zmätočne zavádzať žalovaným a intervenientom náleznom II.ÚS 203/2021, ktorý sa týkal prieskumu procesného (nemeritórneho) rozhodnutia Okresného súdu Bratislava I, ktorý nález mohol mať maximálne dopad na konanie vedené na Okresnom súde Bratislava I, aj to iba v rovine procesného charakteru. Žalobca opätovne vysvetlil aj rozdiel medzi oprávnením udeleným OKS LITA a OKS SAPA, kedy OKS LITA má oprávnenie na výkon kolektívnej správy práv iba k audiovizuálnemu dielu, avšak OKS SAPA okrem oprávnenia na výkon kolektívnej správy práv k audiovizuálnemu dielu aj oprávnenie na výkon správy práv k audiovizuálnemu záznamu. Podľa názoru žalobcu vo vzťahu k oprávneniu OKS SLOVGRAM žaloba predložil súdu dôkazy o tom, že rozsah zastupovania žalobcu a OKS SLOVGRAM sa vo vzťahu k nositeľom práv a predmetom ochrany vôbec nekryje (viď spoločné prehlásenie z 12.12.2016 a stanovisko OKS SLOVGRAM z 18.3.2021) a súdu vytkol, že vo vzťahu k Oprávneniu žalobcu a oprávneniu OKS SLOVGRAM dospel v bode 147 a 148 odôvodnenia k arbitrárnym a právne neúnosným tvrdeniam, ktoré vôbec nevyplývajú z vykonaného dokazovania. Namietol tiež, že súd nevyhodnotil listinný dôkaz - Vyhlásenie organizácií kolektívnej správy SLOVGRAM a SAPA zo dňa 12.12.2016 a zotrval na tvrdení, že rozsah zastupovania a výkon kolektívnej správy týchto OKS sa neprekryva a používatelia (prevádzkovatelia retransmisie) sú povinní uhrádzať primerané odmeny za použitie audiovizuálnych záznamov v káblovej retransmisii obom uvedeným organizáciám. Opäť podčiarkol, že z Dohody o urovaní a hromadnej licenčnej zmluvy vyplýva, že sa týkajú iba audiovizuálnych záznamov, ku ktorým je oprávnený vykonávať kolektívnu správu majetkových práv OKS SLOVGRAM, teda nie ku všetkým audiovizuálnym záznamom, a preto závery súdu sú v priamom rozpore s vykonaným dokazovaním a nepreskúmateľné, rovnako ako závery súdu v bode 149. a 150. odôvodnenia rozsudku. V tejto súvislosti vo vzťahu k pojmu vysielateľ, resp. vysielanie, transmisia, retransmisia, žalobca opätovne pripomenul, že žalovaný nie vysielateľom (§ 28 AZ) konkrétnych audiovizuálnych diel alebo audiovizuálnych záznamov, ale vykonáva iba retransmisiu (§ 29 AZ), a je teda len tzv. inou osobou odlišnou ako vysielateľ, a preto žalobca nemal dôkazné bremeno preukazovania šírenia konkrétnych audiovizuálnych diel a audiovizuálnych záznamov, lebo predmetom nároku neboli finančné nároky za šírenie konkrétneho audiovizuálneho diela alebo konkrétneho audiovizuálneho záznamu, pričom aj sám žalovaný v konaní preukázal doloženými zmluvami s inými OKS o urovaní a hromadnou licenčnou zmluvou s týmito OKS, že sadzba primeranej odmeny je pri retransmisii stanovená len ako sadzba za počet prípojok žalovaného, čo logicky vyplýva z charakteru retransmisie a odboru povinnej kolektívnej správy práv. Namietol tiež, že hoci odborné vyjadrenie PF TU nebolo vypracované súdnym znalcom z daného odboru a netýkalo sa žalobcu a ani žalovaného v tomto spore, súd závery z tohto odborného vyjadrenia nemiestne skopíroval do svojho odôvodnenia, a to napriek spoločnému Vyhláseniu OKS SAPA a SLOVGRAM zo dňa 12.12.2016, ktorého obsah znovu akcentoval.

39. Žalobca spochybnil aj správnosť výroku o trovách konania tvrdiac, že súd priznanie náhrady trov konania intervenientovi nijako neodôvodnil, a hoci žalovaný a intervenient netvorili nerozlučné procesné spoločenstvo podľa § 84 C.s.p. Súdu vytkol, že pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov intervenienta neposudzoval komplexne skutočnosť, či vstup intervenienta skutočne pomohol v rámci procesnej obrany žalovanému, kedy pripustenie vstupu intervenienta znamenalo iba neprimerané predlžovanie sporového konania, keďže intervenient predložil rozsiahle dôkazy, ktoré sa podstaty predmetu sporu netýkajú. Podľa názoru žalobcu vstup intervenienta na strane žalovaného zastúpeného právnym zástupcom

bolo vedomým duplikovaním na slovo totožnej argumentácie, ktorá bola už obsiahnutá v podaniach žalovaného alebo argumentácie, ktorá nebola z pohľadu predmetu sporu vôbec podstatná, kedy sa intervenient za účelom vyťaženia prípadných trov konania dal zámerne právne zastúpiť, a hoci úspech žalovaného ako strany sporu vôbec nestál na vstupe intervenienta do tohto súdneho konania, súd vôbec neskúmal účelnosť vynaložených trov, a aj preto vec nesprávne právne posúdil.

40. Žalovaný a intervenient na strane žalovaného vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu zotrúvajúc na svojej argumentácii v obrane v priebehu celého sporu, ktorú zhrnuli i vo svojich vyjadreniach, označili odvolanie žalobcu za nedôvodné, navrhli potvrdiť rozsudok ako vecne správny a priznať žalovanému a intervenientovi na strane žalovaného nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. Žalovaný podľa § 85 C.s.p. vyjadril súhlas so všetkými prostriedkami procesnej obrany, príp. procesného útoku, ktoré intervenient uplatnil v priebehu celého konania. Žalovaný sa v celom rozsahu stotožnil so súvisiacimi závermi prezentovanými intervenientom v jeho vyjadrení. Stotožnil sa tiež s vyjadrením intervenienta na strane žalovaného k novelizovanému zneniu § 86 AZ účinnému od 25.3.2022, vrátane dopadu novelizovaného znenia § 86 AZ v znení účinnom od 25.3.2022 na rozsah bremena tvrdenia a dôkazného bremena žalobcu v konaní.

41. Žalovaný vo vzťahu k novelizovanému zneniu § 147 ods. 2 AZ účinnému od 1.2.2023 najmä podčiarkol, že toto je potrebné uplatniť nielen vo vzťahu k audiovizuálnym dielam, ale aj vo vzťahu k tzv. nezastupovaným nositeľom práv k audiovizuálnym záznamom, a to aj vo vzťahu k odboru kolektívnej správy podľa § 146 ods. 2 písm. d) AZ, teda odboru výberu primeranej odmeny za káblovú retransmisiu audiovizuálneho záznamu, ktorý je originálom audiovizuálneho diela, žaloba sa týka aj tohto odboru, pričom oprávnenie v tomto odbore má udelené OKS SLOVGRAM aj žalobca. Pokiaľ ide o káblovú retransmisiu, toto oprávnenie žalobcu sa týka výlučne odboru podľa § 146 ods. 2 písm. d) AZ - teda výlučne výberu primeranej odmeny za káblovú retransmisiu takého audiovizuálneho záznamu, ktorý je originálom audiovizuálneho diela. Uvedenou skutočnosťou nie je nijako dotknutá povinnosť žalobcu tvrdiť a preukázať, že žalovaný pri káblovej retransmisii v žalovanom období používal také audiovizuálne záznamy, ktoré boli prvými (originálnymi) záznamami audiovizuálnych diel, nie ich bežnými rozmnoženinami - kópiami, ani skutočnosť, že nároky nezastupovaných nositeľov práv k AVZ za celé žalované obdobie už v minulosti - pred účinnosťou novely AZ č. 455/2022 Z.z. - zanikli splnením, a to plnením podľa Dohody o urovaní a Hromadnej zmluvy. Zdôraznil, že od 1.2.2023 v zmysle § 147 ods. 2 AZ žalobca nesporne nemôže vykonávať práva zmluvne nezastupovaných nositeľov práv k audiovizuálnym dielam, ak ho na to písomne neurčili, žalobca najneskôr týmto okamihom stratil aktívnu vecnú legitimitáciu v spore v uvedenom rozsahu, a preto žalobcovi nemožno prisúdiť akýkoľvek nárok, ktorý by mal právny základ v nárokoch zmluvne nezastupovaných nositeľov práv k audiovizuálnym dielam, čo platí aj v prípade, že došlo k použitiu predmetu ochrany zmluvne nezastupovaného nositeľa práv pred účinnosťou novej právnej úpravy od 1.2.2023, nakoľko v súčasnosti už žalobca nemá zákonnú legitimitáciu na uplatňovanie akýchkoľvek nárokov zmluvne nezastupovaných nositeľov práv k audiovizuálnym dielam, keďže pri zániku splnomocnenia je pre ďalšie konanie irelevantné, že toto splnomocnenie v minulosti trvalo, lebo splnomocnenec ďalej nie je oprávnený zastupovať splnomocniteľa. Opäť tvrdil, že práva všetkých nezastupovaných nositeľov práv k audiovizuálnym dielam žalovaný vysporiadal za celé žalované obdobie prostredníctvom intervenienta na základe Dohody o urovaní a Hromadnej zmluvy a tieto zanikli splnením.

42. Podľa názoru žalovaného táto nová právna úprava je aj plne v súlade s obsahom nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. II. ÚS 203/2021 a neaktuálne sú aj všetky zrušujúce uznesenia krajských súdov, ktoré sa stotožnili s obsahom stanoviska Ministerstva kultúry SR z 31.8.2020 a založili na jeho obsahu svoje rozhodnutia a právne úvahy. Intervenient predložil nové a aktuálne výkladové stanovisko Ministerstva kultúry SR (ďalej aj „ministerstvo“) z 1.8.2023, ktoré si vzhľadom na veľký počet obdobných konaní iniciovaných žalobcom na súdoch po celom Slovensku od ministerstva vyžiadalo občianskoprávne grémium Okresného súdu Banská Bystrica, a to na podnet Krajského súdu v Banskej Bystrici. Zo stanoviska podľa žalovaného a intervenienta vyplýva, že žalobca síce má udelené oprávnenie na výkon kolektívnej správy k audiovizuálnym dielam ich uvedením na verejnosti (káblovou) retransmisiou, avšak daná skutočnosť sama o sebe neurčuje, aký konkrétny rozsah audiovizuálnych diel žalobca spravuje, ani či sú výrobcovia zastupovaní žalobcom aj nositeľmi majetkových autorských práv k audiovizuálnym dielam. Žalovaný mal povinnosť uzatvoriť licenčnú zmluvu na použitie audiovizuálnych diel káblovou retransmisiou iba s tými OKS, ktoré skutočne spravujú audiovizuálne diela, ktoré žalovaný používal káblovou retransmisiou. Žalobca na zmluvnom základe síce zastupuje výrobcov audiovizuálnych diel,

avšak výrobcovia audiovizuálnych diel nie sú nositeľmi majetkových autorských práv k audiovizuálnym dielam v retransmisii, pokiaľ nie je preukázané, že by splnili podmienky § 86 AZ, a to vrátane zahraničných výrobcov. Žalobca nemôže vykonávať správu zmluvne nezastupovaných nositeľov práv k audiovizuálnym dielam v retransmisii, pokiaľ si žalobcu písomne neurčil niektorý nositeľ práv, pričom uvedenú skutočnosť by musel žalobca v tomto konaní preukázať.

43. Zastávajúc názor, že výklad ministerstva vyvracia argumentáciu prezentovanú v konaniach žalobcom a naopak, potvrdzuje správnosť argumentácie žalovaných káblových operátorov a intervenienta, žalovaný sa ďalej bližšie vyjadril ku skutočnostiam, ktoré uviedlo ministerstvo v odpovediach na jednotlivé otázky položené občianskoprávnym grémium OS Banská Bystrica a ktoré sú relevantné aj v tomto konaní.

44. Na záver žalovaný akcentoval, že žalobca v rozpore so svojimi procesnými povinnosťami neuniesol bremeno tvrdenia ani dôkazné bremeno o všetkých právnych skutočnostiach svedčiacich podľa hmotného práva o uplatnenom nároku, najmä: (a) podľa § 19 a § 119 AZ v spojení s § 144 ods. 3 AZ a s § 451 OZ - o tom, že žalovaný v rozhodnom období použil (káblovo retransmitoval) práve také predmety ochrany, ku ktorým práva kolektívne spravuje žalobca, (b) podľa § 19 a § 119 AZ v spojení s § 144 ods. 3 AZ a s § 451 OZ - o rozsahu predmetov ochrany, ku ktorým práva žalobca kolektívne spravuje. Navyše, zo zmlúv predložených žalobcom vyplýva, že žalobca nedisponuje žiadnym zahraničným mandátom na kolektívnu správu práv v odboroch, ktoré sú predmetom žaloby, čím bol jeho zahraničný mandát plne vyvrátený, (c) podľa § 147 ods. 1 a 2 v spojení s § 146 ods. 2 písm. d) a f) AZ - o tom, že žalovaný v rozhodnom období použil (káblovo retransmitoval) práve také AVD alebo AVZ, pri ktorých si tzv. nezastupovaní nositelia práv podľa § 147 ods. 2 AZ vybrali (písomne určili) za zákonného zástupcu žalobcu, keďže takýto záver bol naopak relevantne spochybnený tvrdeniami intervenienta. Rovnako, vysporiadanie práv všetkých nezastupovaných nositeľov práv k AVZ s OKS SLOVGRAM a práv všetkých nezastupovaných nositeľov práv k AVD s OKS LITA za celé žalované obdobie preukázal žalovaný Dohodou o urovaní, Hromadnou zmluvou a ich plnením a ministerstvo navyše potvrdilo, že samotný používateľ má právo výberu OKS, s ktorou vysporiada nároky nezastupovaných nositeľov práv podľa § 147 AZ, (d) podľa § 146 ods. 2 písm. d) a § 147 ods. 1 a 2 v spojení s § 82 ods. 2 AZ - o tom, že žalovaný v rozhodnom období použil (káblovo retransmitoval) práve také audiovizuálne záznamy, ktoré boli originálmi audiovizuálnych diel. Nepreukázal ani to, že žalovaný v rozhodnom období použil (káblovo retransmitoval) bežné rozmnoženiny takých audiovizuálnych záznamov, ku ktorým práva spravuje práve žalobca, (e) podľa § 86 ods. 1 v spojení s § 19 a § 83 ods. 2 AZ - o tom, že žalovaný v rozhodnom období použil (káblovo retransmitoval) práve také audiovizuálne diela, pri ktorých boli splnené podmienky vzniku zákonnej domnienky výkonu autorských práv výrobcom namiesto autora podľa § 86 ods. 1 AZ, (f) podľa § 458a v spojení s § 442a ods. 2 OZ; § 169 ods. 2 v spojení s ods. 4 písm. a) AZ - o dôvodnosti výšky uplatneného nároku, teda o tom, že žalovaná suma predstavuje tzv. obvyklú odmenu, že súčasne zohľadňuje všetky zákonné kritériá podľa § 169 ods. 2 AZ a že zodpovedá skutočnému počtu prípojok žalovaného, keďže takýto záver bol naopak relevantne spochybnený dôkazmi predloženými žalovaným a intervenientom a navyše v uplatnenej výške nárokov nemožno identifikovať časť pripadajúcu na nároky tzv. zmluvne nezastupovaných nositeľov práv a časť pripadajúcu na nároky žalobcom údajne zmluvne zastupovaných nositeľov práv.

45. V priebehu odvolacieho konania Slovenský filmový ústav, so sídlom v Bratislave, Grösslingova 32, IČO: 00 891 444 (ďalej len „SFÚ“) oznámil v zmysle § 82 C.s.p. svoj vstup do vyššie označeného konania ako intervenient na strane žalobcu tvrdiac, že má na výsledku konania nepochybné právny záujem (ďalej len „Oznámenie“).

46. Na základe podaného odvolania odvolací súd preskúmal napadnutý rozsudok a konanie mu predchádzajúce podľa § 379 v spojení s § 380 C.s.p. bez nariadenia odvolacieho pojednávania postupom podľa § 385 C.s.p. a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

47. Odvolací súd je v prejednávanej veci toho názoru, že súd prvej inštancie správne zistil skutkový stav veci, ktorý následne aj správne právne posúdil, ak žalobu zamietol. Ani počas odvolacieho konania nedošlo k zmene skutkového a právneho stavu, preto odvolací súd na skutkové zistenia a právne normy uvedené v rozhodnutí súdu prvej inštancie poukazuje a v celom rozsahu sa s nimi stotožňuje.

48. Súd prvej inštancie riadne zistil skutkový stav veci, vzal do úvahy všetky relevantné tvrdenia strán a skutočnosti preukázané vykonanými dôkazmi, ktoré vyhodnotil podľa zásad vyplývajúcich z § 191 a nasl. C.s.p., v súlade so zákonom a zásadami ustálenými v právnej praxi, starostlivo prihliadajúc na rozhodujúce skutkové tvrdenia a relevantné argumenty sporových strán a dospel k správnym skutkovým zisteniam, na ktorých založil svoje rozhodnutie. Uplatnený nárok žalobcu po právnej stránke súd správne kvalifikoval, pričom aplikované hmotnoprávne normy aj správnym spôsobom interpretoval. O právach a povinnostiach sporových strán súd vyvodil zodpovedajúce závery a správne rozhodol, ak žalobu žalobcu zamietol.

49. Odvolací súd nezistil žiadne pochybenia v procesnom postupe súdu prvej inštancie porušujúce procesné práva strán alebo právo na spravodlivý proces v zmysle § 365 ods. 1 písm. b) C.s.p., ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie. Žalobca nedôvodne namietal nezrozumiteľnosť záverov súdu. V odôvodnení rozsudku, ako ani v samotnom postupe súdu pred jeho vydaním, odvolací súd nevezhladol také nedostatky, ktoré by odvolací súd oprávňovali k vysloveniu záveru o porušení žalobcom namietaného porušenia práva na spravodlivý proces.

50. Odvolací súd na tomto mieste pripomína, že podstatou práva na spravodlivý súdny proces je možnosť fyzických a právnických osôb domáhať sa svojich práv na nezávislom a nestrannom súde a v konaní pred ním využívať všetky právne inštitúty a záruky poskytované právnym poriadkom. Jeho integračnou súčasťou je právo na relevantné, zákonu zodpovedajúce súdne konanie (I. ÚS 26/94).

51. Poukazuje i na stabilizovanú judikatúru ústavného súdu, podľa ktorej sa posudzuje spravodlivosť procesu ako celku (napr. m. m. II. ÚS 307/06), a preto k záveru o opodstatnenosti námietky žalobcu porušenia práva na spravodlivý súdny proces s následkom zrušenia rozhodnutia z tohto dôvodu, môže dôjsť zásadne iba v prípadoch, ak nadriadený súd dospeje k názoru, že namietané a relevantné procesné pochybenia zo strany súdu umožňujú prijatie záveru, že proces ako celok bol nespravodlivý a vzhľadom na to aj jeho výsledok môže vyznievať ako nespravodlivý, avšak nie v prípadoch, keď zo strany súdu síce k určitému pochybeniu došlo, avšak jeho intenzita a existujúca príčinná súvislosť medzi namietaným porušením ústavou garantovaného práva a jeho dôsledkami na spravodlivosť procesu ako celku nemala podstatný dosah (m. m. IV. ÚS 320/2011). Platí totiž, že nie každé porušenie Civilného sporového poriadku zo strany súdu má automaticky za následok porušenie ústavou garantovaného základného práva, v danom prípade predovšetkým základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (napr. IV. ÚS 104/2012, I. ÚS 9/2013, IV. ÚS 629/2012, II. ÚS 372/2012, II. ÚS 373/2012), tak, ako sa domnieva žalobca, nakoľko na základné právo na súdnu ochranu a právo na spravodlivý súdny proces sa zásadne nazerá ako na právo „výsledkové“, to znamená, že sa posudzuje, či požiadavkám vyplývajúcim z obsahu tohto základného práva zodpovedá súdny proces ako celok, a skutočnosť, či napadnuté konanie ako celok je (bude) spravodlivé (por. m. m. III. ÚS 33/04, IV. ÚS 163/05, II. ÚS 307/06, II. ÚS 155/08). Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bola strana sporu pred všeobecným súdom úspešná, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jej požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04). Tento záver platí nielen pre samotné rozhodnutie súdu vo veci samej, ale aj pre čiastkové návrhy alebo požiadavky strán sporu, napr. v podobe návrhu strany na vykonanie dôkazu, ktorý súd neakceptoval.

52. V danom prípade súd pri rozhodovaní veci postupoval v súlade so zákonom. Náležite vzal na zreteľ, že v sporovom konaní je súd v zásade limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu a že sporové konanie sa riadi princípom formálnej pravdy a posúdenie otázky, ktorá strana sporu je povinná tvrdiť a aký je obsah jej povinnosti tvrdiť, teda kto a aké tvrdenia má uviesť, sa odvíja od hmotného práva, a teda že strana sporu je povinná tvrdiť tie skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé priviesť jej úspech v spore a každý má tvrdiť (v zásade) tie právne skutočnosti, ktoré spôsobujú vznik jeho nároku alebo zánik jeho povinnosti. Táto povinnosť strany sporu má kľúčový význam a predstavuje jeden zo základných princípov civilného procesu (čl. 8 Základných princípov C.s.p.).

53. Podľa názoru odvolacieho súdu rozsudok nie je možné považovať za zjavne neodôvodnený ani za arbitrárny, teda taký, ktorý by bol založený na právnych záveroch nemajúcich oporu v zákone, resp. popierajúcich podstatu, zmysel a účel v predmetnom konaní aplikovaných ustanovení právnych predpisov. Z hľadiska odvolacích námietok žalobcu nie je dôvod na spochybenie záverov napadnutého rozsudku, keďže tie sú dostatočne a presvedčivo zdôvodnené. Rozsudok je dostatočne zrozumiteľný a určitý. Súd prvej inštancie v ňom totiž uviedol úvahy, pre ktoré považoval žalobu žalobcu za nedôvodnú.

Z odôvodnenia rozsudku je úplne zrejmé, prečo neprisvedčil argumentácii žalobcu a z akých právnych úvah vychádzal, zhodnotiac pritom všetky žalobné tvrdenia žalobcu i obranu žalovaného a intervenienta na jeho strane v priebehu sporu na súde prvej inštancie. Všetky námietky žalobcu podľa kontextu v rámci odvolania, vyjadrujú skôr nesúhlas žalobcu s odôvodnením rozsudku a zamietnutím jeho žaloby.

54. Rozhodnutie nemožno považovať ani za svojvoľné, resp. arbitrárne, pretože súd pri svojom rozhodovaní rešpektoval kautely určujúce minimálnu mieru racionality a konzistencie skutkovej a právnej argumentácie, pri výklade a aplikácii zákonných predpisov sa neodchýlil od znenia príslušných ustanovení a nepoprel ich účel a význam. Ako vyplýva aj z judikatúry ústavného súdu, iba skutočnosť, že žalobca sa s právnym názorom súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti súdneho rozhodnutia súdu (por. napr. rozhodnutie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 188/06). V procesnom postupe súdu prvej inštancie odvolací súd nezistil ani žiadnu tzv. inú vadu konania, ktorá by mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

55. Ani žalobcom uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods. 1 písm. e) C.s.p. nie je v posudzovanej veci naplnený. Vo vzťahu k tomuto žalobcom uplatnenému odvolaciemu dôvodu je odvolací súd v zhode so žalobcom potiaľ, že medzi procesné práva žalobcu ako strany sporu patrí nepochybne právo navrhovať vykonanie dôkazov. Význam dôkazov a potrebnosť ich vykonania sú však otázky, ktorých posúdenie je zásadne v právomoci súdu rozhodujúceho o merite návrhu. Je totiž v právomoci súdu posúdiť to, či a aké dôkazy na zistenie skutkového stavu sú potrebné a akým spôsobom sa zabezpečí dôkaz na jeho vykonanie (por. rozhodnutie Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 52/03). Z uvedeného rezultuje, že súd v civilnom sporovom konaní nie je viazaný návrhmi sporových strán na vykonanie dokazovania a nie je ani povinný vykonať všetky navrhované dôkazy, pretože posúdenie návrhu na vykonanie dokazovania a rozhodnutie, ktoré z nich budú v rámci dokazovania vykonané je vždy vecou súdu (§ 132 ods.1, § 185 ods.1 až 3 C.s.p.), a nie sporových strán. Súd teda nie je povinný vykonať všetky navrhnuté dôkazy stranami sporu.

56. Súd prvej inštancie v prejednávanej veci vykonal potrebné dokazovanie za účelom zistenia skutkového stavu veci, najmä oprávneniami udelenými Ministerstvom kultúry SR, dohodou o urovaní, hromadnou licenčnou zmluvou a hromadnou zmluvou o primeranej odmene, licenčnou zmluvou zo dňa 10.6.2017 a predloženými faktúrami, preto za nedôvodnú považuje odvolací súd odvoláciu námietku žalobcu o nedostatočne vykonanom dokazovaní, resp. neúplnom zistení skutkového stavu veci.

57. Súd nie je viazaný dôkaznými návrhmi sporových strán a súd rozhodne, ktoré z navrhnutých dôkazov vykoná (§ 185 ods. 1 C.s.p.), preto za dôvodnú nemožno považovať ani prípadnú odvoláciu námietku o tom, že súd prvej inštancie pochybil, ak nevykonal žalobcom navrhnuté dôkazy.

58. Súd prvej inštancie založil zamietavý výrok na závere, že z predložených faktúr vystavených OKS SOZA mal preukázané, že žalovaný zaplatil na účet tejto organizácii kolektívnej správy dňa 26.7.2017 a dňa 8.8.2017 spolu sumu 2.440,90 eura za nároky, ktoré boli predmetom dohody o urovaní (t.j. za obdobie od 1.1.2016 do 30.6.2017) a následne zaplatil sumu 1.851,69 eura za nároky, ktoré boli predmetom hromadnej licenčnej zmluvy poslednou splátkou dňa 6.11.2018 a to za obdobie od 1.7.2017 do 31.10.2018. Súd správne uzavrel, že žalovaný podľa vlastného výberu uzatvorením dohody o urovaní a hromadnej licenčnej zmluvy s OKS SOZA ako s jednou z dvoch oprávnených organizácií vysporiadal svoje povinnosti vyplývajúce zo zákona a teda nárok žalobcu na bezdôvodné obohatenie nie je daný.

59. Správnosť tohto záveru súdu prvej inštancie sa žalobcovi s odvolacími námietkami nepodarilo spochybníť, prezentovanými žalobcom už v priebehu konania pred súdom prvej inštancie, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje a na ktoré poukazuje.

60. Podľa posúdenia odvolacieho súdu nie je daný ani žalobcom uplatnený odvolací dôvod podľa § 365 ods.1 písm. h) C.s.p., t.j. že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Ako správne, presvedčivé a zákonu zodpovedajúce odvolací súd posúdil dôvody rozsudku(aj) v časti právneho posúdenia danej veci, s ktorými sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje a na tieto odkazuje (§ 387 ods. 2 C.s.p.). So zreteľom na to, že odôvodnenia a rozhodnutia súdu prvej inštancie a odvolacieho súdu tvoria jeden celok, nie je potrebné, aby odvolací

súd v odôvodnení svojho rozhodnutia zopakoval tie isté závery napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie, s ktorými sa stotožňuje (uznesenie Ústavného súdu SR zo dňa 8.10.2009, sp. zn. IV. ÚS 350/2009), preto iba na zdôraznenie správnosti napadnutého rozsudku a k odvolacím námietkam žalobcu spochybňujúcim správnosť právneho posúdenia veci, odvolací súd dodáva:

61. Odvolací súd, tak ako súd prvej inštancie, nepovažoval aktívnu legitimáciu žalobcu ani pasívnu legitimáciu žalovaného za spornú, pretože právo žalobcu ako organizácie kolektívnej správy vymáhať právne nároky vyplýva z Autorského zákona a Oprávnenia vydaného žalobcovi Ministerstvom kultúry SR. Pasívna legitimácia žalovaného je daná tým, že je prevádzkovateľom káblovej retransmisie, a teda používateľom v zmysle Autorského zákona, ktorý neuzavrel licenčnú zmluvu so žalobcom a bráni sa tým, že svoje povinnosti vysporiadal s intervenientom na strane žalovaného. Vecná legitimácia strán sporu má základ v hmotnoprávnej úprave, ktorým je Autorský zákon.

62. Pokiaľ žalobca poukazoval na právny základ nároku z plnenia zákonnej povinnosti žalobcu podľa § 169 ods. 4 písm. b) a citoval aj § 165 AZ, z obsahu spisu je zrejmé, že skutkové okolnosti neexistencie uzavretej hromadnej licenčnej zmluvy medzi stranami sporu v zmysle § 165 ods. 8 AZ, ako aj neuhrádzanie licenčnej odmeny, resp. jej neskladanie žalovaným v zmysle § 165 ods. 9 a 10 AZ v konaní neboli sporné, na základe čoho súd prvej inštancie správne nárok posudzoval ako nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia žalovaného, v súlade s požiadavkou žalobcu.

63. Na námietku žalobcu, že úvaha súdu prvej inštancie o spornosti rozsahu zastúpenia a predmetov ochrany je v rozpore s platným právom, odvolací súd uvádza, že zo samotnej okolnosti, že žiadateľ (žalobca) disponuje udeleným oprávnením, nie je možné bez ďalšieho uzavrieť, že došlo k bezdôvodnému obohateniu na strane žalovaného, nakoľko v správnom konaní vedenom Ministerstvom kultúry SR v osobitnom správnom konaní bolo preskúmané, či žiadateľ o vydanie oprávnenia disponuje písomným záväzkom najmenej desiatich zahraničných organizácií kolektívnej správy, ktoré sú podľa práva iného štátu oprávnené na jeho území vykonávať kolektívnu správu práv vo vzťahu k rovnakému odboru kolektívnej správy práv, že budú so žiadateľom vzájomne zastupovať nositeľov práv na území, na ktorom vykonávajú kolektívnu správu práv, ak bude žiadateľovi udelené oprávnenie, alebo menným zoznamom najmenej 1000 nositeľov práv z iných štátov, ktorí záväzne prejavili záujem o kolektívnu správu svojich práv žiadateľom s uvedením miesta trvalého pobytu a podpisu týchto nositeľov práv, alebo zoznamom najmenej 10000 predmetov ochrany nositeľov práv z iných štátov, ktorí záväzne prejavili záujem o kolektívnu správu svojich práv k týmto predmetom ochrany žiadateľom, so špecifikáciou týchto predmetov ochrany.

64. Súd prvej inštancie správne vzal na zreteľ, že strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podoprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu (čl. 8 C.s.p.), a teda v civilnom sporovom konaní je súd limitovaný skutkovými tvrdeniami strán sporu, ktoré sú podkladom pre určenie predmetu dokazovania. V zásade platí, že strana sporu je povinná tvrdiť skutočnosti, ktoré sú na základe hmotného práva spôsobilé priviesť jej úspech v spore, resp. tie právne skutočnosti, ktoré spôsobujú vznik jej nároku alebo zánik jej povinnosti. Z prejednávanej zásady vyplýva procesné pravidlo, podľa ktorého každá strana je povinná dokazovať skutočnosti zodpovedajúce znakom právnej normy, ktorá je pre ňu priaznivá a ktorej sa domáha (I. ÚS 24/2019); inak povedané, stranu sporu zaťažuje bremeno tvrdenia (onus dicendi) a predpokladom pre jej úspech v spore je schopnosť strany sporu uniesť bremeno tvrdenia spolu s bremenom dôkazu (onus probandi).

65. V prejednávanej veci žalobca splnil bremeno tvrdenia určením zložených skutkových tvrdení, od ktorých odvodzuje svoj nárok na zaplatenie bezdôvodného obohatenia od žalovaného, a to že: žalobca disponuje oprávnením na výkon kolektívnej správy v odboroch kolektívnej správy podľa § 146 ods. 2 písm. d/ a f/ AZ, ako i dobrovoľnej kolektívnej správy práv (na základe písm. w/ oprávnenia žalobcu, teda iba zastupovaných nositeľov práv), že medzi stranami sporu nedošlo k uzatvoreniu hromadnej licenčnej zmluvy, že žalovaný licenčnú odmenu neuhrádza ani ju neskladá niektorým zo spôsobov uvedeným v § 165 ods. 9 a 10 AZ, že žalovaný denne šíri audiovizuálne diela a audiovizuálne záznamy v rozpore s § 19 ods. 3 a 4 a § 119 AZ, čím porušuje práva výrobcov audiovizuálnych diel a záznamov a týchto výrobcov (producentov) ako nositeľov práv žalobca zastupuje.

66. Nevyhnutným predpokladom úspechu žaloby bolo unesenie bremena tvrdenia a dôkazné bremeno o všetkých skutočnostiach rozhodujúcich pre vznik a existenciu takto uplatneného nároku, pričom v prejednávanej veci prvé tri skutkové tvrdenia neboli žalovaným popreté, a preto je potrebné ich identifikovať ako nesporné skutočnosti.

67. Pokiaľ žalobca svojimi odvolacími námietkami urobil predmetom odvolacieho prieskumu posúdenie skutočného rozsahu kolektívne spravovaných práv žalobcom (z dôvodu povinnej a dobrovoľnej kolektívnej správy práv), odvolací súd k sporným odborom kolektívnej správy práv (zastupovaných a nezastupovaných nositeľov práv), ktoré sa týkajú uplatneného nároku, uvádza nasledovné:

68. Obsahom spisu sú priložené oprávnenia na výkon kolektívnej správy práv, z ktorých vyplýva, že viaceré organizácie kolektívnej správy vykonávajú správu výkonu majetkových práv v rovnakých odboroch kolektívnej správy. V oblasti kolektívnej povinnej správy práv podľa § 146 ods. 2 písm. d) a f) AZ (zastupovaných a nezastupovaných nositeľov práv podľa § 147 ods. 1 AZ) má vydané oprávnenie SAPA, pričom pre § 142 ods. 2 písm. d) AZ vykonáva rovnaké oprávnenie SLOVGRAM, pre § 146 ods. 2 písm. f) AZ LITA. Žalobca tvrdil, že SLOVGRAM a SAPA nevykonávajú správu práv v rovnakých odboroch. Zo súdneho spisu vyplýva, že SAPA a SLOVGRAM dňa 12.12.2016 podpísali vyhlásenie, v ktorom je uvedené, že SLOVGRAM zastupuje výrobcov hudobných audiovizuálnych záznamov (hudobné videoklipy) a SAPA výrobcov audiovizuálnych záznamov audiovizuálnych diel (filmy, seriály, dokumenty a pod.), čo ale nemôže zaväzovať žalovaného, pretože neprejavil súhlas s vyhlásením a nie je ani stranou (účastníkom) vyhlásenia. Iba žalobca má vydané oprávnenie na výber primeranej odmeny za použitie audiovizuálne záznamu verejným prenosom okrem vysielania a sprístupňovania verejnosti (písm. w/ oprávnenia). Sporné je, ktorá organizácia kolektívnej správy práv vykonáva práva uvedené v § 146 ods. 2 písm. d/ AZ (zastupovaných a nezastupovaných nositeľov práv) a písm. f/ AZ (zastupovaných a nezastupovaných nositeľov práv) a koho zastupuje žalobca na základe dohôd pre odbor kolektívnej správny práv.

69. Slovenské právo v nadväznosti na medzinárodné a európske právo priznáva autorom a iným nositeľom práv výlučné práva udeľovať súhlas na použitie svojich predmetov ochrany. Nositelia práv sa môžu rozhodnúť, či si budú svoje práva spravovať individuálne alebo kolektívne - prostredníctvom správcu práv, t. j. organizácie kolektívnej správy (§ 144 AZ) alebo nezávislého subjektu správy (§ 142 AZ). Kolektívna správa práv sa vykonáva na základe dohody o zastupovaní medzi nositeľom práv a príslušnou organizáciou kolektívnej správy, ktorú medzi sebou uzatvárajú na žiadosť nositeľa práv. Výnimkou sú prípady povinnej kolektívnej správy podľa § 146 AZ, keď organizácia kolektívnej správy vykonáva kolektívnu správu ex lege aj vo vzťahu k tým nositeľom práv, ktorí nepožiadali o svoje zastúpenie, a teda ani nie sú zastupovaní organizáciou kolektívnej správy. To platí pre všetky povinne kolektívne spravované práva, nielen tie, ktoré vymedzuje odsek 1 cit. ustanovenia odkazom na § 146 ods. 2 písm. d) a f), ktorý obsahuje právo na primeranú odmenu za káblovú retransmisiu umeleckého výkonu, zvukového a audiovizuálneho záznamu a použitie diela jeho uvedením na verejnosti káblovou retransmisiou.

70. Podľa § 146 ods. 1 AZ, účinného v rozhodnom období, nositeľ práv nie je oprávnený na individuálny výkon svojich majetkových práv v odboroch kolektívnej správy podľa odseku 2.

71. Podľa § 146 ods. 2 AZ, účinného v rozhodnom období, organizácia kolektívnej správy vykonáva správu výkonu majetkových práv podľa odseku 1 v týchto odboroch kolektívnej správy: ... d) výber primeranej odmeny za káblovú retransmisiu umeleckého výkonu, zvukového záznamu a audiovizuálneho záznamu, ktorý je originálom audiovizuálneho diela, ... f) použitie diela jeho uvedením na verejnosti káblovou retransmisiou.

72. Citované ustanovenie upravuje povinnú kolektívnu správu práv, keď je nositeľ práv obmedzený v individuálnom výkone majetkových práv k predmetom ochrany a tento výkon majetkových práv je zo zákona zverený organizácii kolektívnej správy. Ide o odbory kolektívnej správy práv, v ktorých nie je dovolené ich nositeľom individuálne spravovať svoje práva, pretože je to buď neúčelné, alebo priamo nemožné, aby jednotlivci sledovali každé nakladanie s predmetom ochrany a uplatňovali si príslušné nároky z takéhoto nakladania s dielom, umeleckým výkonom, resp. iným predmetom autorskoprávnej ochrany. Povinná kolektívna správa práv na jednej strane síce obmedzuje nositeľa práv vo výkone jeho výhradných majetkových práv k predmetu ochrany, na druhej strane mu však kolektívna správa

práv prináša majetkový prospech, ktorý by sám svojou individuálnou správou nikdy nezískal, pretože nie je schopný sám postihnúť všetky prípady, v ktorých bol predmet autorskoprávnej ochrany použitý. Inak povedané, hospodárske subjekty by využívali jeho diela, umelecké výkony či iné predmety autorskoprávnej ochrany bez toho, že by sa o tom dozvedel, a teda aj bez toho, že by mu bola vyplatená odmena za takéto použitie. Odsek 2 citovaného ustanovenia taxatívne vymenúva odbory kolektívnej správy práv, ktoré podliehajú povinnej správe príslušnej organizácie kolektívnej správy. Odborom povinnej kolektívnej správy k zvukovým a audiovizuálnym záznamom je nepochybne aj výber primeranej odmeny za káblovú retransmisiu zvukového záznamu a audiovizuálneho záznamu, ktorý je originálom audiovizuálneho diela, t.j. nie akéhokoľvek audiovizuálneho záznamu. Kolektívna správa práv sa vykonáva na základe dohody o zastupovaní medzi nositeľom práv a príslušnou organizáciou kolektívnej správy, ktorú medzi sebou uzatvárajú na žiadosť nositeľa práv. Výnimku predstavujú práva povinne kolektívne spravované podľa § 146 AZ, keď organizácia kolektívnej správy vykonáva kolektívnu správu ex lege aj vo vzťahu k tým nositeľom práv, ktorí nepožiadali o svoje zastúpenie, a teda ani nie sú zastupovaní organizáciou kolektívnej správy. To platí pre všetky povinne kolektívne spravované práva, nielen vymedzené odkazom na § 146 ods. 2 písm. d) a f) AZ, ktorý obsahuje právo na primeranú odmenu za káblovú retransmisiu umeleckého výkonu, zvukového a audiovizuálneho záznamu a použitie diela jeho uvedením na verejnosti káblovou retransmisiou.

73. Jednotlivé odbory povinnej kolektívnej správy práv sa do právnej úpravy zaviedli na základe transpozície príslušných smerníc EÚ. Povinná kolektívna správa práv sa uplatňuje vo vzťahu k tzv. remuneračným právam, t.j. práva na náhradu odmeny, primeranú odmenu a práva na dodatočnú odmenu za použitie predmetu ochrany.

74. Transpozíciou Smernice Rady 93/83/EHS z 27. septembra 1993 o koordinácii určitých pravidiel týkajúcich sa autorského práva a príbuzných práv pri satelitnom vysielaní a káblovej retransmisii bol zavedený výkon povinnej kolektívnej správy práv vo vzťahu k použitiu diela jeho uvedením na verejnosti káblovou retransmisiou. V zmysle uvedenej smernice sa povinná kolektívna správa práv v tomto prípade a v prípade výberu primeranej odmeny za káblovú retransmisiu umeleckého výkonu, zvukového záznamu a audiovizuálneho záznamu, ktorý je originálom audiovizuálneho diela, výslovne uplatňuje aj na nositeľov práv k dielam, ktorí s organizáciou kolektívnej správy neuzavreli dohodu o zastupovaní svojich práv („nezastupovaní nositelia práv“).

75. Podľa článku 9 ods. 1 Smernice 93/83/EHS členské štáty zabezpečia, aby oprávnenie majiteľov autorského práva a držiteľov príbuzných práv udeľovať či odmietiť prevádzkovateľovi káblových rozvodov povolenie na káblovú retransmisiu, sa mohlo vykonávať iba prostredníctvom ochranného zväzu.

76. Definícia nezastupovaného nositeľa práv vyplýva z čl. 9 ods. 2 Smernice Rady 93/83/EHS z 27. septembra 1993 o koordinácii určitých pravidiel týkajúcich sa autorského práva a príbuzných práv pri satelitnom vysielaní a káblovej retransmisii, ktorá koordinuje predpisy autorských práv a práv s nimi súvisiacich pri satelitnom vysielaní a káblovej retransmisii, ktorý hovorí, že „kde držiteľ práva nepreviedol spravovanie svojich práv na ochranný zväz, sa ochranný zväz spravujúci práva rovnakej kategórie považuje za poverený spravovaním jeho práv. Kde spravuje práva tejto kategórie viac ako jeden ochranný zväz, držiteľ práva má možnosť výberu, ktorý z týchto sa považuje za zväz, ktorý je poverený spravovaním jeho práv.“

77. Zámer uvedeného článku 9 Smernice sa prejavuje v § 147 ods. 1 AZ, v zmysle ktorého organizácia kolektívnej správy vykonávajúca správu majetkového práva podľa § 146 ods. 2 písm. d) alebo písm. f) sa považuje za vykonávajúcu správu tohto práva aj vo vzťahu k nositeľom práv, ktorí nie sú zastupovaní podľa § 164 ods. 1.

78. Podľa § 147 ods. 2 AZ, ak kolektívnu správu práv v odbore použitie predmetu ochrany jeho uvedením na verejnosti káblovou retransmisiou vykonáva viacero organizácií kolektívnej správy, nositeľ práv má možnosť výberu, ktorá z týchto organizácií kolektívnej správy sa považuje za vykonávajúcu správu jeho práva na použitie predmetu ochrany jeho uvedením na verejnosti káblovou retransmisiou.

79. Odsek 2 cit. ustanovenia rieši kolíziu povinnej kolektívnej správy práv medzi dvoma alebo viacerými organizáciami kolektívnej správy, ktoré spravujú výhradné majetkové práva v rovnakých odboroch

kolektívnej správy. Príslušnú organizáciu kolektívnej správy si vyberá nositeľ práv na základe svojej žiadosti o uzavretie zmluvy o zastupovaní. V prípade povinnej kolektívnej správy práv vo veci káblovej retransmisie však organizácia kolektívnej správy má spravovať povinne tieto práva aj tým nositeľom práv, ktorí ju o to nepožiadali. Ak je na trhu iba jedna organizácia kolektívnej správy v danom odbore, spravuje tieto práva povinne táto organizácia. Ak ich je na trhu viac, zákon dáva nositeľovi práv možnosť výberu, ktorá z príslušných organizácií kolektívnej správy má vykonávať správu jeho práv. Ak organizácia kolektívnej správy vykonáva správu majetkového práva podľa § 146 ods. 2 aj vo vzťahu k nositeľom práv, ktorí nie sú zastupovaní podľa § 164 ods. 1, patria týmto nositeľom práv rovnaké práva a povinnosti ako tým nositeľom práv, ktorí sú touto organizáciou kolektívnej správy zastupovaní podľa § 164 ods. 1 (§ 147 ods. 3 AZ), to znamená, že obidve skupiny nositeľov práv majú rovnaké práva a povinnosti bez ohľadu na to, či sú zastupovaní na základe dohody alebo ex lege.

80. Procesná obrana žalovaného v konaní bola založená na tvrdení o vysporiadaní žalovaných nárokov za žalované rozhodné obdobie nie prostredníctvom licenčnej zmluvy so žalobcom, ale uzatvorením dohody o urovaní a hromadnej licenčnej zmluvy so zvyšnými štyrmi organizáciami kolektívnej správy práv (SOZA, LITA, OZIS, SLOVGRAM) v nadväznosti na úhradu vyfakturovaných súm v zmysle vyššie uvedených zmlúv a to vzhľadom na existenciu oprávnenia vydaného Ministerstvom kultúry SR v rovnakých odboroch kolektívnej správy vzťahujúcej sa ku káblovej retransmisii, kedy identickým oprávnením na výber primeranej odmeny za kábovú retransmisiu audiovizuálneho záznamu, ktorý je originálom audiovizuálneho diela v zmysle § 146 ods. 2 písm. d/ AZ disponuje OKS SLOVGRAM a identickým oprávnením na použitie diela jeho uverejnením na verejnosti kábovou retransmisiou v zmysle § 146 ods. 2 písm. f/ AZ disponuje OKS LITA.

81. Žalobca naproti tomu argumentoval, že predmetnou dohodou a zmluvou žalovaný vysporiadal niektoré (nie všetky) práva k predmetu ochrany - audiovizuálne dielo s OKS LITA a niektoré (nie všetky) práva k predmetu ochrany - audiovizuálny záznam s OKS SLOVGRAM s akcentom na povinnosť žalovaného uzavrieť zmluvu s každou OKS s poukazom na právny názor prijatý v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/114/2012.

82. Pokiaľ žalobca poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 5Cdo/114/2012, z obsahu uvedeného uznesenia je zrejmé, že najvyšší súd sa k otázke povinnosti uzavretia zmluvy s každou OKS nijako nevyjadroval, pretože dovolanie bolo odmietnuté z dôvodu jeho procesnej neprípustnosti voči napadnutému uzneseniu krajského súdu, ktorým bol rozsudok prvej inštancie zrušený a vec vrátená na ďalšie konanie a zároveň dovolací súd nezistil ani vadu spočívajúcu v odňatí možnosti konať pred súdom (§ 237 písm. f/ O.s.p.), a preto odvolacia námietka žalobcu spočívajúca v odmietnutí aplikácie citovaného právneho názoru súdom prvej inštancie, neobstojí.

83. V konaní nebolo sporné, že predmetom Dohody o urovaní bolo urovanie sporných práv zmluvných strán z používania predmetov ochrany, ku ktorým organizácie kolektívnej správy spravujú majetkové práva, prevádzkovateľom prostredníctvom káblovej retransmisie v rozhodnom období od 1.1.2016 do 30.6.2017 a predmetom hromadnej licenčnej zmluvy bola úprava práv a povinností zmluvných strán v súvislosti s vysporiadaním majetkových práv ku všetkým predmetom ochrany v súvislosti s ich kábovou retransmisiou uskutočňovanou prevádzkovateľom v období od účinnosti zmluvy od 1.7.2017 do 31.3.2022, a keďže v prípade OKS LITA a OKS SLOVGRAM išlo o odbory povinnej kolektívnej správy majetkových práv, kde nositeľ práv nemôže kolektívnu správu vylúčiť a musí svoje majetkové práva uplatňovať len prostredníctvom OKS s príslušným oprávnením - bez ohľadu na to, či je alebo nie je zmluvne zastúpený, to znamená, že urovanie a úprava práv sa týkala tak zastupovaných, ako aj nezastupovaných nositeľov práv.

84. V prípade, ak viaceré organizácie kolektívnej správy disponujú oprávnením v identických odboroch kolektívnej správy, kedy dochádza k ich prekryvaniu (ako je to v tomto prípade SAPA-SLOVGRAM, SAPA-LITA), je zrejmé, že nezastupovaný nositeľ práv má nárok na odmenu, resp. primeranú odmenu len raz, a to od jednej organizácie kolektívnej správy, ktorá zaňho túto odmenu, resp. primeranú odmenu prijala. V Dohode o urovaní a v hromadnej licenčnej zmluve bolo výslovne zakotvené, že v odbore kolektívnej správy podľa § 146 ods.2 písm. d/ AZ nezastupovaných nositeľov práv zastupuje SLOVGRAM a v odbore kolektívnej správy podľa § 146 ods.2 písm. f/ AZ nezastupovaných nositeľov práv zastupuje LITA, a preto vo vzťahu k nezastupovaným nositeľom práv je nutné prisvedčiť záveru súdu prvej inštancie, že ich nároky boli riadne vysporiadané s organizáciou kolektívnej správy

disponujúcej oprávnením v predmetnom odbore kolektívnej správy. Žalobca nepreukázal, že si ho nositelia práv vybrali ako organizáciu kolektívnej správy práv v odboroch kolektívnej správy práv § 146 ods. 2 písm. d/ a f/ AZ.

85. Podľa § 78 ods. 1 AZ, hromadnou licenčnou zmluvou môže udeliť organizácia kolektívnej správy nadobúdateľovi súhlas na použitie viacerých diel nositeľov práv zastupovaných podľa § 164, ku ktorým vykonáva správu majetkových práv.

86. Podľa § 79 ods. 1 písm. b/ AZ účinného od 1.1.2019 do 24.3.2022 organizácia kolektívnej správy, ktorá zastupuje najviac nositeľov práv podľa § 164 ods. 1 AZ na území Slovenskej republiky a je takto uvedená v evidencii organizácií kolektívnej správy podľa § 152 ods. 4 AZ, môže uzavrieť s nadobúdateľom rozšírenú hromadnú licenčnú zmluvu, ktorou udeľuje súhlas na použitie všetkých diel nositeľov práv, ktorí nie sú touto organizáciou kolektívnej správy zastupovaní podľa § 164 a nevylúčili kolektívnu správu práv k týmto dielam podľa odseku 2. Z vykonaného dokazovania nevyplýva, že žalobca uzavrel so žalovaným hromadnú licenčnú zmluvu. Prílohou v spise je nepodpísaný vzor hromadnej licenčnej zmluvy vytvorený žalobcom a hromadné licenčné zmluvy uzavreté s inými prevádzkovateľmi retransmisie. Žalobca preto nepreukázal, že zastupuje nezastupovaných nositeľov práv v odboroch kolektívnej správy práv § 146 ods. 2 písm. d/ a f/ AZ.

87. Vo vzťahu k zastupovaným nositeľom práv súd prvej inštancie žalobu zamietol z dôvodu nepreukázania splnenia predpokladov na výkon majetkových práv v odbore podľa § 146 ods.2 písm. f/ AZ, a to v zmysle unesenia dôkazného bremena ohľadom naplnenia predpokladov podľa § 86 ods.1 AZ, t.j. že od autorov audiovizuálneho diela získal výrobca písomný súhlas na vyhotovenie originálu audiovizuálneho diela a dohodol sa s ním na odmene za vytvorenie audiovizuálneho diela a na odmene alebo spôsobe určenia osobitne za každé jednotlivé použitie audiovizuálneho diela.

88. Dohoda o odmene musí zahŕňať dve zložky, odmenu za vytvorenie diela a odmenu za použitie diela. Rozlíšenie odmeny na dve zložky je dôležité aj z daňového hľadiska, nakoľko pri odmene za vytvorenie audiovizuálneho diela pôjde o aktívny príjem a pri odmene za použitie audiovizuálneho diela o pasívny príjem. Je to odmena, ktorá sa odvíja od skutočného použitia audiovizuálneho diela realizovaného výrobcom. Inými slovami, malo by ísť o podielovú odmenu, teda odmenu dohodnutú v závislosti od príjmov alebo výnosov z použitia audiovizuálneho diela. (D. E., F. G. D. zákon. Komentár. 1. vydanie. Bratislava: C. H. Beck, 2018, s. 1160.)

89. Z vyššie uvedeného vyplýva, že výrobca originálu audiovizuálneho diela môže vykonávať majetkové práva autorov k audiovizuálnemu dielu len za splnenia podmienok uvedených v § 86 ods. 1 AZ, čo je v súlade aj s názorom Ústavného súdu SR v rozhodnutí sp. zn. II. ÚS 203/2021. Žalobca nepreukázal uzavretie zmlúv (resp. písomných súhlasov), v ktorých sa výrobca dohodol s autormi audiovizuálneho diela na odmene za vytvorenie audiovizuálneho diela a na odmene alebo spôsobe jej určenia osobitne za každé jednotlivé použitie audiovizuálneho diela. Ide pritom o podmienku preukázania jeho nároku na vydanie bezdôvodného obohatenia.

90. Vo vzťahu k zastupovaným nositeľom práv v odbore podľa § 146 ods. 2 písm. d/ AZ žalobca nepreukázal použitie audiovizuálneho záznamu, ktorý je práve a iba originálom audiovizuálneho diela. Žalobca v odvolaní uvádzal, že nemôže preukazovať veci, ku ktorým nemá prístup alebo možnosti na ich zistenie a nemožno ich preukázať inak, t.j. preukazovať čo žalovaný šíril/nešíril v rozhodnom období, resp. retransmitoval, pričom poukázal na čl. 6 Smernice EP a Rady č. 2014/48/ES o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva, ktorá súdom členských štátov priznáva napr. oprávnenie nariadiť údajným porušovateľom doklady, ktoré majú v držbe.

91. Podľa Smernice EP a Rady č. 2014/48/ES o vymožitelnosti práv duševného vlastníctva čl. 6 bod 1. členské štáty zabezpečia, aby na návrh účastníka, ktorý predložil dostatočne dostupný dôkazný materiál postačujúci na podloženie jej nárokov a ktorý označil dôkazy na podloženie týchto nárokov, ktoré sa nachádzajú v držbe protistrany, príslušné súdne orgány mohli nariadiť, aby druhý účastník taký dôkaz predložil, pokiaľ tým nie je dotknutá ochrana dôverných informácií. Na účely tohto odseku môžu členské štáty stanoviť, aby primeranú vzorku značného počtu kópií diela alebo iného chráneného predmetu príslušné súdne orgány považovali za dostatočný dôkaz.

92. Podľa bodu 2. cit. Smernice za tých istých podmienok prijímú v prípade porušenia autorských práv spáchaného v komerčnom rozsahu členské štáty potrebné opatrenia, aby umožnili príslušným súdnym orgánom nariadiť, ak to bude potrebné, na návrh strany, odovzdanie bankových, finančných alebo obchodných dokladov v držbe druhého účastníka, pokiaľ tým nie je dotknutá ochrana dôverných informácií.

93. Podľa čl. 7 bodu 1 Smernice členské štáty zabezpečia, aby, a to aj pred začatím konania vo veci samej, príslušné súdne orgány mohli na návrh účastníka, ktorý predložil dostatočne dostupný dôkazný materiál postačujúci na podloženie jeho nárokov, že jeho právo duševného vlastníctva bolo porušené, alebo hrozí, že bude porušené, nariadiť neodkladné a účinné predbežné opatrenia na zabezpečenie príslušného dôkazu v súvislosti s údajným porušením, pokiaľ tým nie je dotknutá ochrana dôverných informácií. Také opatrenia môžu zahŕňať podrobný opis spolu s odobratím alebo bez odobratia vzoriek alebo fyzické zabavenie tovaru neoprávnene uvedeného na trh, prípadne, materiálov a nástrojov použitých na výrobu a/alebo distribúciu tohto tovaru a s tým súvisiacej dokumentácie. Tieto opatrenia sa prijímú, ak to bude potrebné, bez toho, že by sa o tom dozvedel druhý účastník konania, najmä ak je pravdepodobné, že akékoľvek omeškanie by spôsobilo vlastníčkovi práv nenapraviteľnú škodu alebo ak hrozí preukázateľné riziko zničenia dôkazov. Ak sa opatrenia na zabezpečenie dôkazov prijímú bez toho, že by sa o tom dozvedela druhá strana, dotknuté strany budú o tom bezodkladne informované, najneskôr po vykonaní opatrení. Na návrh dotknutých strán sa uskutoční preskúmanie, vrátane práva na vypočutie, v primeranej lehote po oznámení opatrení s cieľom rozhodnúť, či opatrenia budú pozmenené, zrušené alebo potvrdené.

94. O nepripustení vstupu intervenienta Slovenského filmového ústavu, Bratislava, Grösslingova 32, IČO: 891 444 do konania na strane žalobcu odvolací súd rozhodol podľa § 81 CSP, podľa ktorého intervenient je ten, kto sa zúčastňuje na konaní popri žalobcovi alebo žalovanom a má právny záujem na výsledku konania.

95. Podľa § 82 ods.1 CSP intervenient vstupuje do konania z vlastného podnetu alebo na základe oznámenia o spore podľa § 86 písomným podaním.

96. Podľa § 82 ods.2 CSP vstup intervenienta je prípustný počas celého konania.

97. Podľa § 82 ods.3 CSP v podaní, ktorým vstupuje do konania, musí intervenient okrem všeobecných náležitostí podania uviesť tvrdenia, ktoré odôvodňujú jeho právny záujem na výsledku konania.

98. Podľa § 82 ods.4 CSP vstup intervenienta do konania súd oznámi stranám.

99. Podľa § 83 CSP súd na návrh rozhodne, či je vstup intervenienta prípustný.

100. Právny záujem intervenienta na výsledku konania nemožno spájať len s tým, že intervenient bude dotknutý výrokom rozhodnutia, ale aj zisťovaním skutkového a právneho stavu, od ktorého závisí výsledok konania. Pri posudzovaní dôvodnosti návrhu na vstup vedľajšieho účastníka do konania na strane jedného z účastníkov je bez právneho významu, a preto nemôže byť ani predmetom zisťovania skutočnosť, či účastník konania, na stranu ktorého intervenient vstupuje, spĺňa všetky predpoklady na úspešné uplatnenie svojich práv.

101. Ústavné udržateľným je taký postup Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, ktorý sa pri rozhodovaní o priznaní nároku na náhradu trov dovolacieho konania intervenienta riadi procesným úspechom tej sporovej strany, popri ktorej sa na konaní intervenient zúčastňuje. (uznesenie Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. IV. ÚS 442/2022 z 20. septembra 2022).

102. Právny záujem na výsledku sporu, ktorý vyplýva z hmotného práva a ktorý sa prejavuje v účinkoch rozsudku vyneseného v intervenovanom spore pre intervenienta, je definičným znakom právneho inštitútu intervencie (m. m. I. ÚS 164/2019).

103. Odvolací súd nepripustil vstup intervenienta na strane žalobcu do konania, lebo výsledkom tohto konania nemôžu byť dotknuté práva a povinnosti intervenienta vyplývajúce z hmotného práva, ani jeho právne postavenie, teda vyhodnotil, že intervenient nemá právny záujem na výsledku konania.

104. Vo vzťahu k námietke o nesprávnom priznaní nároku na náhradu trov konania intervenienta na strane žalovaného odvolací súd konštatuje, že nárok na náhradu trov konania má vo všeobecnosti aj intervenient, pričom sa primárne viaže na procesný úspech tej sporovej strany, popri ktorej sa na konaní intervenient zúčastňuje. Pre priznanie nároku na náhradu trov konania sa preto aj v tomto prípade uplatňuje zásada úspechu vo veci (§ 255 C.s.p.). Nepochybne intervenient nie je sporovou stranou, a preto je súd povinný osobitne vyhodnotiť dôvod a iné okolnosti účasti intervenienta na konaní a jeho výdavky posúdiť prísnejšie, pokiaľ ide o zákonné kritériá vymedzené v § 251 C.s.p.. Tieto sa však nepochybne budú vyhodnocovať v samotnom konaní o výške náhrady trov konania zo strany súdu prvej inštancie v zmysle § 262 ods. 2 C.s.p., podľa ktorého o výške náhrady trov konania rozhodne súd prvej inštancie. Percentuálne vyjadrenie pomeru úspechu strany sporu na predmete sporu pri rozhodovaní o nároku na náhradu trov konania (aj intervenienta na strane žalovaného) však nemožno automaticky stotožňovať s percentuálnym vyjadrením konkrétnej výšky priznaného nároku (por. nález Ústavného súdu SR z 8. novembra 2017, sp. zn. I. ÚS 457/2017). Súd prizná len tie výdavky, ktoré sa v zmysle § 251 C.s.p. považujú za trovy konania, teda musí ísť o stranu preukázanú, odôvodnenú a účelne vynaloženú výdavky, ktoré vznikli v konaní v súvislosti s uplatňovaním alebo bránením práva.

105. Výrok o trovách odvolacieho konania vyplýva z ust. § 396 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p., podľa ktorých právo na náhradu trov odvolacieho konania má úspešná strana v spore, v danom prípade žalovaný a intervenient, preto im odvolací súd vo vzťahu k neúspešnému žalobcovi priznal náhradu trov odvolacieho konania v celom rozsahu.

106. Uvedené rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Košiciach pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie **n i e j e** prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.).

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1,2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1,2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).